

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

ЧИ МОЖЕ БУТИ СУД В УКРАЇНІ СПРАВЕДЛИВИМ?

Чи може бути справедливим суд в Україні для малозабезпечених, неграмотних і малограмотних юридично? Відповідь однозначна — категорично НІ!

Ще олімпійців, щоб виявити сильнішого, ставили у як можна рівні умови. Римське право було залежним лише від справедливості суддів. В українських суддів це право (справедливо судити) не Законом забране, — їм не вірять і справедливо не вірять, бо вони себе в очах народу самі скомпрометували, — судять заглядаючи в телефоні трубки, в руки, в кишені і в душі шукаючи там, не Бога, не совість, а лише готовність продатися.

Законодавець дав Україні принципово нормальний Закон щодо змагальності сторін і їх рівності перед Законом. Але, одна справа, коли прийдеш в суд і знаєш, як сказати чого прийшов, чого хочеш і маєш певність, що тебе зрозуміють і, якщо ти правий, то твоє право буде захищене. А, якщо ні? Якщо не вмієш сказати, не маєш можливості написати так, як хоче Закон? Що тоді? Якщо суд не вирішив справедливо, — що, без грошей, робити? Ви бачили муху з обірваними крилами і слона, яким забезпечили рівні умови битися? Оце, те саме, для малозабезпеченого, який не є юристом і судиться з керівником, з чиновником, з державним органом, або просто з особою, яка має гроші і може собі дозволити найняти адвоката. Ось, приблизно, скільки коштує позов до

суду (мінімум).

Вивчення справи, (включно вартість проїзду у судові інстанції) — до 200грн. Збір доказів в архівах, де вони вірогідно зберігаються — до 100грн. Оформлення повноважень представництва (в т.ч. довіреність) — до 100грн. Вивчення необхідного законодавства для відновлення процедури розгляду справи по прострочених строках звернення до суду — до 50грн. Написання процесуальних документів необхідних для поновлення розгляду справи — до 50грн. Розрахунок матеріальних відшкодувань — до 100грн. Розрахунок моральних відшкодувань — до 100грн. Написання позовної заяви ПЗ — до 50грн. Представництво у судах і державних органах — 10 грн/год приблизно 200грн. Можливі також затрати на:

- апеляційне оскарження (з проїздом) — до 100грн. На касаційне оскарження (з проїздом) — до 200грн. Не передбачувані можливі витрати:
- листування, телефон, факс, Інтернет, консультації з фахівцями-експертами, експертизи, канцелярія, перевезення свідків — до 200грн;
- звернення до Євро суду — до 200грн. ...

Де малозабезпеченому взяти цих коштів? Законодавець — Верховна Рада України, хитро (бо не могли — не мали права, не знати) до Закону заклали погибель для малозабезпечених. Вони для суду заклали

Голова ради З'єднання борців „За справедливість” — Анатолій Войтко

**ДОПОМОЖИ СОБІ! ТА ТИМ, ХТО ВАС ЗАХИЩАЄ!
ПЕРЕДПЛАТИ ГАЗЕТУ „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”**

Ця газета належить Вам — відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, несправедливо обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від перевірки контролюючих органів, що зробити для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі ДАІ. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемогти

норму, щоб проводився на засадах справедливості, але не заклали норму відповідальності того ж суду за те, що він вирішив справу не справедливо і не заклали умов для справедливого вирішення справ малозабезпеченим. Тобто, більшість населення у суді залежна від того з ким судиться: з тим, що має гроші і владу, чи з тим, що немає; з тим, що більше грошей і влади має, чи з тим хто менше має їх; з тим, хто має совість і Бога, чи з тим кому їх не вистачає.

Недотерканість судді в Україні законодавець хитро, і надто підло по відношенню до малозабезпечених, перетворив на безвідповідальність. Суддя за зумисне несправедливий суд повинен відповідати втричі більше за злочинця (порушника Закону). За не зумисне несправедливий суд з негативними наслідками для невинного, — на рівні із злочинцем (порушником Закону).

За прикриття злочину, і прокурор, і суддя повинні йти до тюрми на довічно.

Наразі треба створити змінний громадсько-політичний колегіальний орган із виявлення і доведення до покарання злочинів прокурорів, суддів, медиків, енергетиків та інших специфічних фахівців, які найбільш знахабніли грабуючи народ і державу. Це повинно бути завданням від виборців кожній політичній силі.

Передплату на „Вісник малозабезпечених” зобов'язані приймати всі відділення поштового зв'язку та листоноші. Про кожен випадок відмови у передплаті просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони — в кінці газети). Газета внесена до загальнодержавного Каталогу на друге півріччя (на сторінці 19)

Дорогі друзі! Ви розумієте, що цій газеті від влади підтримки ще нема. Тому Зробіть посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді — своє, дітей та онуків.

Передплатний індекс — **08697**

Ціна (кінцева) по Україні на півроку - 6 грн. 48 коп. (по Хм. обл. - 6 грн.)

на кв. - 3 грн. 24 коп. (по Хм. області - 3 грн.)

на місяць - 1 грн 62 коп. (по Хм. області - 1 грн.)

РАДИ: СТВОРЕННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ КОАЛІЦІЙ — ВИКЛИКИ ДЛЯ ЦЕНТРУ

Український незалежний центр політичних досліджень № 16/445, 21 квітня 2006 року

закінчення,

початок в минулому номері

Наприклад, у тих радах, де більшість отримали сили, які можуть бути опозицією до Президента України, формування коаліцій в органах місцевого самоврядування є надзвичайно важливим як у плані забезпечення інтересів громади, так і в плані запобігання ризикам, які можуть виникати в контексті стабільності органів виконавчої влади на місцях. Яка б коаліція не утворилася в українському парламенті, варто все ж зважати на результати виборів до органів місцевого самоврядування в регіональному контексті. Не секрет, що, наприклад, переважна більшість обласних та районних рад на Сході і Півдні країни сьогодні фактично контролюється ПРУ.

Так, за результатами виборів у Донецькій обласній раді Партія регіонів отримала 120 місць із 150. Далі йдуть: Блок Наталії Вітренко "Народна опозиція" 13 місць (6,9%), Соціалістична партія України - 10 мандатів (5,09%), Комуністична партія - 7 місць (3,45%). Отже, тут блакитні, яких тут 80%, можуть, і не створюючи коаліції, висловити недовіру будь-якому голові облдержадміністрації, котрого призначить глава держави за поданням прем'єра.

Отже, перед центральною владою постало непросте завдання в плані створення коаліцій та опозиції в регіональному контексті. Якщо кадрові інтереси політичних сил, які стали переможцями виборчих перегонів на рівні регіонів, не будуть враховані центральною владою, ми можемо отримати перманентні регіональні кризи, тобто постійні конфлікти облрад із губернаторами. Тому, які мінімум у шести українських регіонах (Донецькому, Луганському, Запорізькому, Миколаївському, Харківському та в Автономній Республіці Крим) ці сьогоднішні реалії ма-

ють бути враховані. Так, у Миколаївській облраді, до якої обрано 14 представників "НУ" 6 комуністів, ПРУ представлена 55 депутатами і може сформувати більшість. Те ж само маємо на Харківщині, де в облрадуді пройшли 80 регіоналів, на Луганщині (100), на Запоріжжі (62).

До того ж у радах органів місцевого самоврядування не існує "імперативних мандатів", тому тут можливі потенційні міграції депутатів. З огляду на це тут можуть створюватися опозиційні більшості і в інших обласних радах з усіма складнощами для центральної влади, які з цього витікатимуть.

Зваживши на результати місцевих виборів, ми можемо побачити, що в разі формування помаранчевої коаліції опозиційність ПРУ - сили, фактично опозиційної до Президента, - матиме, власне, хіба що декларативний характер, адже в деяких важливих промислових регіонах влада буде реалізовувати саме вона.

Тому реалії сьогодні такі, що з політичними партіями, які вже завтра можуть опинитися в опозиції, але фактично контролюють чи потенційно можуть контролювати облради та районні ради, доведеться-таки шукати компромісів. Це може стосуватися не тільки потенційних узгоджень на рівні представництва у виконавчих органах влади на місцях, але й того, що відбувається в радах. У разі створення помаранчевої коаліції в центрі на місцях та "кадрова формула", яка була застосована в перші місяці президентства В. Ющенка (згідно з якою виконавча влада в регіонах фактично автоматично розподілялася за партійними квотами "помаранчевої команди" і на рівні областей і на рівні районів), виявиться хибною. Відтак одним із компромісних варіантів у питанні щодо регіональних кадрів може бути не тільки й не стільки партійне позиціонування регіонального керівника,

скільки його професіоналізм, компетенція. Процес узгодження кадрових рішень має бути прозорим. Важливо не тільки й не стільки призначати з центру, але й демонструвати чіткі критерії, які той професіоналізм здатні відобразити.

Можливо, в разі створення "помаранчевої коаліції" на рівні парламенту в деяких регіонах з огляду на склад більшості в місцевих радах було би логічно співпрацювати з опозицією на рівні коаліційних домовленостей, які би включали в себе не лише питання про розподіл посад, але й про розвиток регіонів, розв'язання нагальних соціальних та економічних проблем, шляхи та можливості здійснення реформ, а також передбачали пошук узгоджених позицій під час реалізації центральних політик.

З огляду на це центральної владі доведеться робити дуже виважені кроки та віднаходити можливості своєрідної політичної, кадрової інкорпорації опозиції у владу, яку опозиційні політичні сили й так мають у регіонах, здобувши її за результатами місцевих виборів (адже в регіональному вимірі "партійні вибори" до органів місцевого самоврядування були своєрідним "четвертим туром" виборів президентських). Якщо ж заганяти ці питання в глухий кут, в майбутньому ми ризикуємо отримати нові витки дискусій про федералізацію України та нагнітання пристрастей навколо питання про надання більшої економічної самостійності регіонів. У цьому сенсі важливо об'єднати питання децентралізації та ефективності реалізації центральної політики, що теж може стати темою для обговорення між владою й опозицією, адже й влада, й опозиція публічно говорять не про вузькопартійні, але про загальнонаціональні інтереси.

Юлія Кисельова,
аналітик УНЦПД

НЕВЕЛИКУ ГЕС У СЕЛІ КУНІВІ ЧИ НОВІ АЕС ?

На сьогоднішній день питання розвитку чи нерозвитку ядерної енергетики в Україні набуло масштабного обговорення серед населення. Не секрет, що в околицях АЕС більшість людей виступає за збереження і роботу уже існуючих блоків (реакторів), а зараз їх працює 15. Нова Енергетична програма (не держави, а) уряду до 2030 року, кажуть, передбачає ще будівництво 22 блоків і двох нових АЕС та продовження терміну експлуатації уже існуючих блоків на 15 років. Зрозуміло, що продовження роботи атомних реакторів хоч на один рік підвищує ризик аварії з кожним роком.

Ніхто не заперечить, що у випадку, коли у нас буде діяти альтернативна енергетика гідро-, вітро-, біо і геліостанції — енергетична незалежність держави буде стабільною. Як на мене, то Україна має потенціал такої альтернативи. Так, нещодавно була запущена третя гідроелектростанція на річці Мурафі у Вінницькій області, яка дає струм в енергетичну систему країни. В цілому по державі всі ті невеликі гідроелектростанції, які працювали

раніше (а їх було біля тисячі), знаходяться у занедбаному стані. Але річки ще є ті самі і, якщо зробити певні капіталовкладення, то ця енергетика отримає новий поштовх до розвитку. Мої батьки пам'ятають, як працювала раніше на річці Вілія невелика ГЕС у с. Куневі Ізяславського району Хмельницької області. Звісно, що такі невеликі ГЕС, багато квіловат/годин не дадуть, але разом взяті — дадуть чимало. І на випадок стихійного лиха (ожеlediця, ураган) їх неможливо переоцінити.

Якщо взяти вітрові електростанції, то в Україні, сьогодні, я не зможу назвати і однієї такої станції, а приміром в Німеччині такі станції дають 5,5 М кВт. годин електроенергії, це більше ніж Рівненська і Хмельницька АЕС (4,88 М кВт. годин) разом взяті. Коли я побачив на знімку вітрову електростанцію, то був здивований побаченим. Адже те, що колись будували в Криму*, і не закінчили будувати, і те, що працює в Німеччині, це різні речі. Уявіть собі невелику ділянку землі, приблизно 10-15 гектарів,

на якій розміщені компактно декілька сот невеликих вітряків. Ось і все. Порівняйте з 22 (двадцять два) квадратних кілометри лише основного водоймища охолоджувача ХАЕС. Перевага цих видів енергії в тому, що вони екологічно чисті. Дехто скаже, що вітрові станції дають багато шуму, тоді послухайте, як працюють нафто і газопереробні заводи і компресорні станції, а врешті, чи йде у порівняння цей шум із шумом зривів аварійних клапанів, які зриваються щоразу на пуску і при зупинці реакторів АЕС?

Тепер з'ясуємо, що нам дав і дає „мирний” атом. Почнемо з Чорнобильської аварії, яка кваліфікується за сьомим (найважчим) рівнем. З'явилися люди, які називаються чорнобильцями і їх в державі 2,5 млн. чоловік, 309 тисяч учасників ліквідації аварії, 107 тисяч інвалідів ЧАЕС. Внаслідок аварії 3 тисячі квадратних кілометрів виведено в зону відчуження. Радіоактивний цезій, який осідає в м'язах людини, спричиняє фізичну слабкість організму, а радіоактивний стронцій, який осідає в кістках викликає захво-

П'ЯТЬ ДВЕРЕЙ В НАШЕ СЕРЦЕ

Дай нам, Боже, серце розумне, щоб розрізняти добре від злого

Прочитавши недавно статтю з Інтернету, я звернула увагу на вислів "дитячі інстинкти". І не згодилася з ним тому, що на основі циклів і інстинктів функціонує в природі все, окрім душі людини. Людина Божа ж створена „за образом Божим” з духовною природою, яка вища за інстинкти. Гублячи свою істинну Божу подобу, вона може уподібнюватись тваринам і жити стадними інстинктами, але в загальному це уділ дикого і тваринного світу.

З дитини, як з молодого гнучкої гілочки, можна легко звити те, що забажаєш. Виховати добropорядну людину з великої літери або стадну тваринку з інстинктами і пожаданнями.

На жаль дуже часто, і телебачення, і преса вселяють в розум і серця наших дітей не образ Бога, а звіря. Тоді, коли по телебаченню транслюються фільми, які викликають агресію і страхи, спонукують до насильства, блуду, обманів — наші діти потрапляють до капканів зла, з яких нелегко їм буде вибратися або й взагалі неможливо без Божої допомоги. Лише та людина сильна, яка зможе перемогти себе з Його допомогою, яка зможе перемогти цей світ, що лежить у злі і неправді тим, що не чинитиме ніяких нечистих (в т. ч. природних - коли сильніший кривдить слабшого) справ, а зійде з широкої дороги вседозволеності і гріха на вузьку стежку Божої правди. Тому що просторі ворота й широка дорога ведуть до погібелі, а тісні ворота і вузька дорога ведуть до життя.

Бог створив людину з п'ятьма органами почуттів. Через ці органи людина пізнає і сприймає навколишній світ, насолоджується ним.

90% інформації приходиться через очі: люди в захопленні від споглядання сходу і заходу сонця, неперевершеної краси троянд і ніжних лілей, захоплюючого блиску роси на листях дерев, мерехтливого світла далеких

зір, іскристої білизни снігу і т.д. Якщо ж очі наші направлені на прекрасне, чисте, добре — піднімається настрій, бо людина здатна сприймати те на що дивиться так, як бачить. Коли ж ми свідомо чи можливо із-за нерозуміння включаємо телевизор і дивимося все підряд — ми дуже шкодимо собі. Знаючи залежність людини від того, що вона приймає все в своє серце через ці п'ять дверей, сатана часто намагається пронести в серце людини через двері споглядання свою брудну продукцію. Телевізійні передачі кишать гідотою і здається нікого це не турбує. Око дивиться на спотворену гріховну інформацію, яка потрапляє в мозок — в серці виникають похитливі бажання того, на що спрямовані були очі, і людина робиться каналізаційною трубою, через яку протікає вся сатанинська нечистота і бруд. Мало у кого формуються правильні бачення, не в кожного є й сила волі виключити телевизор тоді, коли видно, що фільм або передача не буде, а руйнує людину. Найбільш незахищеними в цьому плані є діти, бо їх потрібно спочатку навчити, що є правильним і корисним, а на це в більшості випадків у батьків немає часу (у наш вік спішки і суєти), або й самі вони не були навчені в свій час.

Інші 10% інформації ми сприймаємо через слух. І ця інформація, заволодівши людиною, може збудувати її в добру або зруйнувати її шцент. Як часто ми буваємо безпечними, коли в наші вуха входить небезпечна для нас інформація, забуваючи про те, що вуха лише двері до комірчини нашого серця, де відкладається ця інформація і розпочне свою руйнівну дію. „Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя” (Приповістей 4:23).

Нюх завжди вловлює, як і приємні запахи — так і запахи гріха. Є люди, які настільки пронизані запахом гріха (тютюн, алкоголь і т.д. — для них це

насолада), що в їхній присутності важко довго знаходитися.

Смакові якості можуть привести до зажерливості — перенасичення, переїдання, п'янства. Коли людина переїдає, в серце приходять гріховні помисли, шлунок робиться їх богом, любов до вина приведе до того, що серце заговорить дурощі і скажеш: „Побили мене, та мені не боліло, мене штурхали, я ж не почув, — коли я прокинувся шукатиму далі того ж” (Приповістей 23:29-35). Людина ж повинна пам'ятати, що вона живе не для того, щоб їсти, а їсть для того, щоб жити.

Дотик — велике джерело інформації. І тому бійтесь торкатися до нечистого, гріховного, злого. Читаючи Біблію пізнайте, що є гріхом і прогріхом. Оберегайте своє життя, свій розум, свої п'ять сердечних дверей від всього злого, поганого, гріховного. Нехай ваші думки, слова і вчинки будуть віддзеркаленням вашої високої моральності, чистоти і непорочності. Пам'ятайте закон сіяння і жнив:

посієш думку — пожнеш слово; посієш слово — пожнеш вчинок; посієш вчинок — пожнеш звичку; посієш звичку — пожнеш характер; посієш характер — пожнеш долю.

Так, наша доля залежить в першу чергу від думок, які ми впускаємо в свій розум. Святе Писання учить, щоб ми помишляли серцем тільки про те, що правдиве, чесне, праведне, чисте, любе та гідне хвали. Тож серцем турбуйтеся мати Бога в розумі, і тоді „мир Божий, що вищий від усякого розуміння, збереже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі” (до Филип'ян 4:7) — тобто у Його настановах. Усе вам можна та хай ніщо вами не володіє і не керує, бо не все вам на користь, не все вас збудовує (1 Коринтян 6:12; 10:23). **А Душинок**

НЕВЕЛИКУ ГЕС У СЕЛІ КУНІВІ ЧИ НОВІ АЕС ?

рювання кровотворної системи і призводить до імунологічної недостатності організму, що спричиняє розвиток інфекційних хвороб, фактично організм не бореться (як при СНІДі).

Дев'ятнадцять тисяч родин оплакують свого годувальника. А чи можна втішити людей, які вимушено стали переселенцями? Фактично вони залишилися без батьківщини. Це я про сільських жителів навколишніх сіл, бо в Прип'яті все-таки більшість були приїжджі. Дія чорнобильської трагедії, глобальної за своїм масштабом, вплинула на Японію, США і Бразилію. На зміну впливу стронцію-90 і цезію -137 прийдує америцій — 241 (термін-432 роки) і плутоній — 239 (термін-24400 років), який випромінює важкі альфа-частинки, які буквально пробивають спіралі ДНК людини. У ріках і озерах на забруднених територіях радіонукліди сконцентровані переважно в донних відкладеннях. Тут спостері-

гається рівні забруднення до мільйона беккерелів на кубічний метр мулу, оскільки донна риба знаходить собі їжу в цьому мулі, то рівень її забруднення також може бути дуже великим. Звідси можна зробити висновок, що Чорнобиль не був, а він є зараз, і ще буде довго.

Тепер з'ясуємо чи мають вплив на довкілля діючі реактори на АЕС. Та скупа інформація яка доходить до нас реальної картини не дає. Але всі працюючі блоки періодично викидають в атмосферу радіонукліди, про це інформують місцеві ЗМІ. З якою періодичністю це робиться і скільки радіоактивних елементів викидається ми не знаємо, тому що нам говорять це у процентах, а проценти це порівняно з чимось, але з чим нам невідомо. Нетішинці пам'ятають, раніш посеред міста працював прилад з вимірювання радіоактивного фону навколишнього середовища, то коли прилад показував більше 20

мікроренген на годину, — зразу відключався. Це робиться для того, щоб не дати людям правдивої інформації. В свою чергу люди не довіряють „мирному” атому. І було б не погано, щоб отой прилад (радіометр) і годинник працювали на тім самім місці знову, але щоб працювали без відключень під час аварії першого і нульового ступеня (адже такі були).

Якщо взяти соціальну проблему міста, то (як на мене) ХАЕС від неї відмежувалася зовсім. Це видно із потреб нетішинців у житлі, охороні здоров'я, допомог інвалідам і тим котрі лікуються. Візьміть порахуйте, скільки разів медична частина підпорядковувалася НАЕКУ і скільки разів НАЕК її скидав з свого балансу. Занехаєні навчальні і комунальні заклади. Коли були нові, — кошти ніби йшли на ремонт, та невідомо де дівалися, а тепер мільйонів не вистачає і станції їх вже не треба. Ще 9-10 років тому,

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо.

Початок в номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

Як хоронили, я не бачив, не був. Зразу, як ми залізли в підвал, то бачили мертвих людей, які, видно, замурували тих, що по боках. Лежали трупи ті, що зразу, коли спускатися, без всякого порядку, було їх, мабуть, більше за десять.

А по боках нашховано геть доверху. Такого не знаю, чи може навіть хто собі уявити. Це я можу назвати тільки звірством. Я скажу за це, коли я бачив людей готових, коли я бачив на цих людях куфайки, костюми кортові, брезентові черевики, парусинові туфлі, кірзові чоботи...

Я був, Нюся, покійна Філя... Ксьондз Хомицький дав свічки, відкрив цю ляду. Ми туди пішли... То я як побачив це таке, що так люди, як снопи, покладені лежать і замурувані битою цеглою і на якійсь гязі мурувано. Зроблені в стінах дірки... Як глянули до склепу, а там, як снопів, людей повно... А в голові хреста підвалу фігуральні чорні труни, і вже відкриті були, коли ми зайшли. В тих трунах дорогих, цинкових лежали кості.

То те зовсім друге.

А що в цій руці і в цій руці, то... жах. Була Вільчинська покійна, померла, а її чоловік був у цьому костелі закритися, то вона почала плакати, гвалт кричати: “Тут мій чоловік”. І вона до одного такого впала, бо то він.

Коли їх... туди замурували, то я не знаю. Я бачив тільки уже розмуруване...

От того візьмеш, наприклад, пальцем я пробував, то сухе лице таке опір ще має, а одяг вже розлазиться, тако торкнешся, а він розлазиться.

Вони, може, не вбиті... їх заморили, а потім вкинули в підвал... або зачинили в підвалі живими. Одні замурувані, а другі лежали біля сходів зразу, коли спустилися в підвал.

Тол був завезений в підвал костелу. Тол — чорний, а мішки — просмалені, тому що в 48 році я побачив клаптики тих мішків і дрібки толу. То видно був склад совавіахіму в підвалі, коли совавіахім розміщувався в костелі.

Хомицький Антон сказав, що є така велика робота, що треба захоронити ці трупи. В цих фігуральних трунах кості одні були, череп. А тут — то ще мертва людина.

Ляда, що веде туди, в підвал костелу, знаходиться посередині головного залу костелу, коли заходиш. Як відкриваєш ляду, то сходи ідуть круто вниз у підвал. То справа і зліва повно було мерців замурувано... Взуті ще були в спецові черевики — робочі черевики з парусиновими халявками, пряжки всякі були, галоші, галоші були!..

Потім приїхав якийсь вербовщик і в Херсон вербував, в якийсь “Ого-

родній велетень”. Ми покидаємо хату і все господарство, і так ще багачко людей. Вантажимось в телячі вагони на станції в Полонному, везуть нас в Херсон. Приїхали в Херсон і стали працювати в “Огородньому велетні”. Дають нам вже якийсь харч — суп давали, півлітри молока, то вже інакше. З Херсонської області моя сестра переїхала в Дніпропетровську область. Найшла там в радгоспі роботу і приїхала, нас забрала. В батька-матері нас було троє дітей. В час голоду корову мали, і молоко спасало.

На Дніпропетровщині ми оселились в селі Мар’ївка, яке далеко від дороги, від району і від залізниці Софіївського району, від Кривого Рогу — 70 кілометрів.

Я звідти призвався в Армію і попав служити в Західну Україну в 39 році — “подали братську руку Західній Україні”, як вони кажуть. Попадаю в місто Галич на Станіславщині. Звільнили тюрму і в цій будівлі поставили нашу частину. А звідти демобілізували, направивши додому у райвійськомат, попередньо замінивши військовий одяг на домашній, в якому я був призваний в армію. Влаштувався на роботу. Знову призивають, уже попадаю в місто Мценськ Орловської області. На караул стою... Прибігає солдат, пам’ятаю, — єврей Шпрехер і каже, що біжимо, бо військова частина виїжджає. Як можна? Вчили ж нізачо не покидати караул. “Ну то як собі хочеш”, — каже цей солдат Шпрехер. Покидаємо караул, якимось добилися до кухні — поснідали. Вишикували весь полк. І якийсь високий чин об’явив, що підступний ворог напав на СРСР. Але якийсь відчуття трагедії не було. Ще жив тею війною, де Чапаєв махав шаблею, кіно те без кінця крутили в армії.

Війна — то війна. Був дуже добрий, людяний командир у мене, віддлив мене і каже: “Тобі потрібно змінити ім’я своє, не пишися Цезар, найди собі ім’я, тому що поляків будуть забирати в трудармію. Євреїв, німців, поляків будуть знімати з армії і відганяти кудись в тил, бо їх підозрюють у зрадництві. І тоді я змінив своє ім’я і став Олексієм, і поміняв на папері національність — став українцем.

Були б знищили, а так попав на фронт — двічі поранений, контужений. Повернувся з армії в Понінку в 1946 році. В 1947 році для мене був такий голод, що, якби не Західна Україна, помер би з голоду. Я їздив у Західну Україну, казали, що там бандерівці вбивають, мене ніхто ні одного разу не зачепив, зберемось по хліб трьохчотирьох і в будь-яку хату заходжу, вітаюсь: “Слава Ісусу Христу!” — і мене люди приймали, і продавали хліб, і давали хліба. Якби в той час не виручила Західна Україна, всім нам був би кінець. Я їздив у Збарзький район, у Тербовлянський район, по селах

ходив — ніхто ніколи не зачепив, ще й фурманка підвезе з продуктами до станції. І ні одного випадку не чув, щоб людину, яка їхала тоді за хлібом, хтось пальцем зачепив на Західній... І пообідать дадуть, і добрим словом підтримають.

Довеземо хліб до Шепетівки, а тут наша міліція видирає той хліб, забирає. Крик-зик. Називали тих бандерівцями, бо ті ще й повантажити на поїзд допомагали, а наша така “добра” міліція у Шепетівці видирала хліб з рота у людей. Були тут вже і бандюжки, які кидали на дах поїзда гачки і стягували на ходу і мішки з хлібом, і людей. То де?! Таких у нас немає!.. В 47 році люди опухали з голоду...

...На костелі переробляли дах, бо той був старий. А я вже всередині з дружиною прибрали.

Вільчинська, що жила при костелі, то говорила, що в підвалі костелу знищували, переважно, поляків і українців. Вільчинська в підвалі костелу шукала останки свого чоловіка і найшла їх. Вільчинська почала кричати, плакати, цілувати те, що залишилося від її чоловіка, впізнала вона його по одязі і шарпетках.

У Вільчинських було два сини, всі вони жили в кімнаті при костелі. І Вільчинський був старшим общини віруючих при костелі. Вільчинського і його старшого сина забрали в 1937 році..., і менший син Вільчинських пропав безслідно.

Тут на Понінці жив Титус Гливінський, далекий наш родич. Він робив в кочегарці на Понінківській фабриці. Титус від бідноти навіть зимою ходив майже босим, і все одно репресували Титуса Гливінського, забрали — і пропав безслідно... Він не вмів підписатися, кидав вугілля в кочегарці. То таких невинних людей тисячі, мільйони пропали.

Коли жили ще в Гармаках, то моя мама хрещена — Сміливець Мар’янка. В її сім’ї був син Олекса, кончив фармацевтичну школу, аптекаром робив, що тоді було дуже поважним, був син Євмен і ще один син був, і дочка Галя була, і батько Кузьма був. То тільки пережила голод з цієї сім’ї моя хрещена мама Мар’янка, а то всі з голоду помирали. Приїду туди в ту сім’ю, бачу: вони всі такі висушені, страшні, те спить — не встає, те спить — не обзивається вже... В них була корова, але чи запущена була, чи що, бо не доїлася, а то пережити день було важко...

Дивись — один помер, другий... Приїду всім’ю — плач, горе вище стелі...

Ховали так. Тут було урочище Довгалі. А Мар’янка була сама з Довгалів — довгалька...

продовження в наступному номері

ХИТРИЙ ЯДЕРНИЙ ДЕТЕКТИВ

закінчення, початок у минулому номері

- заборонити будувати реактори нижчої безпеки, якщо у світі експлуатуються вищого рівня безпеки;

- публікувати інформацію, щодо ступеня небезпеки ризику від експлуатацій АЕС, найперше перелік хвороб, які можуть бути наслідком роботи АЕС;

- ініціювати заборону НАЕК організувати громадські слухання щодо розвитку АЕС без попередньої вище перерахованої повної і вичерпної інформації.

На одне з засідань Колегії готувалося, попереднім обговоренням всіма учасниками Рішення. Ми на нього дали наступні свої зауваження і пропозиції.

По суті викладеного проекту, Рішення не направлене на забезпечення права громадян України на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на збереження навколишнього природного середовища і, особливо саме з цієї точки зору, воно не відповідає довгостроковим суспільним інтересам.

Те що будувалися ядерні об'єкти, без вирішення безпеки суспільства і довкілля від їхньої експлуатації (в т.ч. і проблем ВЯП і РАВ), є – злочином проти людства.

Рішення в запропонованому вигляді продовжує цю тенденцію.

На сьогоднішній „перспектива” демографічного розвитку суспільства держави Україна: до 50-го року – 28 млн. населення. І рішення саме сприяє цій тенденції тому, що ним передбачається вирішення проблеми подальшого безперешкодного нарощування потужностей ядерної енергетики, від аварії у якій почалася демографічна катастрофа для України.

Рішення мало би спонукати виявлення допустимості чи недопустимості нарощування потужностей ядерної енергетики. Для цього (під це) треба спонукати створення відповідної структури під громадсько науковим незалежним від НАЕК керівництвом, а також спонукати вирішення, в рамках цієї структури, проблем ВЯП і РАВ, які виникли внаслідок будівництва ядерних об'єктів без вирішення питань безпеки. Така структура повинна підпорядковуватися лише міжфракційному колегіальному органу Верховної Ради України. Структура повинна негайно вивчити і доповісти людству глибину небезпеки наслідків ядерної катастрофи в усіх її проявах, і чи

допустимо людям сьогодні експлуатувати існуючі блоки, пропускати по своїй території перевезення РАВ та ВЯП. Структура повинна негайно доповісти українцям про те скільки мільярдів насправді з'їдає атомна енергетика. Не секрет, що будівництво блоку, на практиці, коштує біля трьох мільярдів. Прибавте мільярди на захоронення відходів, на зберігання ВЯП, на профілактику безпеки та на ліквідацію наслідків впливу на людину та середовище і стає зрозуміло, що за такі кошти легше нічого не будувати, а просто купувати енергію. Але ж існує багато вигідних економічно і екологічно проектів забезпечення енергією України. Структура має вивчити і доповісти про вплив АЕС на кругообіг речовин та енергій в біосфері, на механізм еволюції організмів, на розвиток глобальної екологічної кризи – здоров'я і на смертність населення, вплив на імунну систему організмів, вплив на перешкоджання розвитку альтернативних джерел енергії.

Таке, Рішення – повинно навіть, заборонити вести обговорення подальшого будівництва атомних реакторів, до виконання усіх недоліків безпеки збудованих реакторів. А також повинно заборонити обговорювати перспективи розвитку галузі до вирішення нею (галуззю) проблем України, які нею спричинені. І в першу чергу – вирішити (безболісно для працюючих на АЕС і для мешканців міста) проблему незалежності міст-супутників АЕС від самої АЕС. Рішення повинно категорично заборонити експлуатацію недобудованих блоків РАЕС і ХАЕС. (На РАЕС лише на 40% від проектного виконані роботи по ліквідації карстових пустот в підвалах відкритого каналу системи циркуляційного водопостачання блоку №4. Як можна допустити, щоб в карстонебезпечній зоні працював ядерний блок, не виконавши міроприємств по виявленню та ліквідації цих пустот? І це все після того, як на РАЕС блок просів уже на 19 см. І це після Чорнобиля. На ХАЕС, під її блоками такі пустоти ще більші, але цією небезпекою ніхто не займається, її замовчують). Очевидно, працюють підрозділи, які забезпечують нерозповсюдження правди про недоліки і похибки в безпеці роботи АЕС. Навіть детективи, де стільки хитрості, закінчуються не завжди щасливо, то

чого чекати від приховування реальної, глобальної і катастрофічної небезпеки?

Категорично невірно визначати долю України і людства (що дозволу будівництва атомних реакторів) місцевими референдумами. Адже МАГАТЕ і НАЕК давно спланували такий хід подій. Містами – супутниками АЕС правлять вже колишні генеральні директори АЕС, є їхні представники і серед депутатів ВРУ. Міста і околиці планомірно опрацьовуються психологічно і економічно так, щоб у населення переважала думка, що без АЕС їм кінець. Невірно це ще й тому, що поширення шкідливих викидів не контролюване і має вплив (викиди) на всю територію України і не тільки України. А фахівці – експлуатаційники, науковці, контролюючі органи роблять все, щоб інформація про викиди не поширювалася. В місті Нетішин, наприклад, з приходом генерального директора Панащенка і з пуском 2-го реактора, завмерло табло, що показувало радіацію, не видно в кіосках газети ХАЕС.

Нам не відомо, що усі ці пропозиції ЗБЗС доведені до колег з Громадської Колегії на обговорення рішення.

Чи не означає це, що Державний комітет ядерного регулювання працює в Україні по принципу МАГАТЕ – не для контролю за безпекою, а для приховування небезпеки, задля обманного вибивання державних і громадських коштів на будівництво і задля гендлювання мільйонами і мільярдами від будівництва експлуатації зловідомих блоків. Зло від яких давно перевищило вигоду, бо, навіть, якби змусити будь-якого батька вибирати, чи жити його дитині здоровою при свічці (чим нас залякують фанатичні атомники) чи мучитися калікою або й вмирати від радіації при АЕС, то батько не задумається.

Але Україна, підкреслюю, має надлишок енергії, і може мати безпечнішою і повинна мати її в майбутньому лише від безпечних джерел, щоб мати спокій і здоров'я і жити не при свічці.

Член громадської колегії при ДКЯР – З'єднання борців „За справедливість”, голова ради – Анатолій Войтко

НЕВЕЛИКУ ГЕС У СЕЛІ КУНІВІ ЧИ НОВІ АЕС ?

коли на ХАЕС працював один блок, то було більше шести тисяч працівників, а тепер працює два блоки, і працівників приблизно 5 100 чоловік і ще 140 збираються скоротити. Ось так дбають про зайнятість населення. Тільки ХАЕС є причиною, що у місті не можуть побудувати якихось інших підприємств. При добудові другого блоку на соціальні потреби планувалося виділити 42 млн. грн., хто їх з нетішинців бачив? Невже своїх людей можна обманювати. Тепер візьміть самих працівників ХАЕС. Говорять, що уже відмінили 13 і 14 зарплату. В електроцеху працівники 5 і 6 розрядів порахували, що кожного місяця вони приблизно втратять 200 гривень.

Якщо порівняти з США і Євросою-

зом то у нас найменша зарплата від одиниці випуску продукції. Треба сказати, що 29 % населення живе за межею бідності, а соціальні забезпечення населенню з кожним роком урізаються. І АЕС працівникам – виробникам енергії, урізає. Чомусь зарплата юриста більше набагато ніж у працівників 5 і 6 розрядів основних цехів. І вилка зарплата дуже велика.

Це я написав для того, щоб люди задумалися, що дає атом довкіллу, здоров'ю людині і тим котрі працюють на АЕС. Чи все-таки ота ГЕС у Куніві буде кращим виходом із навколишньої ситуації. Подумайте.

Нестор Чиж
Від редакції.

* В 1934 році (див. “Урядовий кур'єр”

№ 17 від 26 січня 2002 р.) будувалася Кримська (на Ай Петрі) вітрова електростанція на 12000 кВт вартість будівництва 4 000 000 крб, строк її будівництва півтора року. Навіть за мірками 32 року співвідношення економічності теперішнього будівництва АЕС до цієї електростанції виглядає плачевно. Розділіть мінімум 3 млрд. вартість будівництва одного блоку АЕС на 4 млн. вітрової ЕС отримуєте кількість електростанцій, які б ви мали (тоді) за півтора року. Помножьте і отримуєте, замість одного мільйона кВт електроенергії теперішнього реактора, 7 млн. кВт тодішніх вітрових без жодної з перерахованих і багатьох не перерахованих проблем і в 7 раз швидше!

ЛУПАЙТЕ СЮСКАЛУ

В газеті „Вісник малозахищених” № 4(60) за 16-28 лютого 2006 року в статті „Лупайте сю скалу” почалася публікація етапів боротьби з органами за справедливе ставлення до людини. В цьому номері продовжуємо публікувати наступні кроки боротьби — відписки чиновників і наші коментарі до них.

02.03.06 року прийшла відповідь з Генеральної прокуратури України: „Ваше звернення до Генеральної прокуратури України в інтересах Смоля А. В. з приводу не належного реагування на скарги посадовими особами прокуратури Рівненської області та вчинення ними, на Вашу думку, корупційних діянь розглянуто.

Кримінально-Процесуальним Кодексом України не передбачається участі заявника чи представників громадськості при перевірці заяв прокурором, слідчим, органом дізнання та прийнятті рішень про порушення кримінальної справи чи відмови в порушенні кримінальної справи.

Крім того, відповідно до вимог ч.3 ст.5 Закону України „Про звернення громадян” звернення може бути надісланим громадянином до відповідного органу, установи особисто чи через уповноважену ним особу, якщо ці повноваження оформлені відповідно до чинного законодавства. Однак, документів про надання таких повноважень Смолієм А.В. Ви не додали зі зверненням від його імені до прокуратури Рівненської області.

Таким чином порушень з боку посадових осіб прокуратури Рівненської області вимог Законів України не встановлено.

З урахуванням викладеного підстав для прокурорського реагування не вбачається.

Начальник відділу нагляду за додержанням законів про адміністративні правопорушення: О. Процюк

Коментар. Генпрокуратура не керується верховенством права Смоля, а радянськими звичками — посилаючись на той Закон, в якому це право в порушення Конституції України не прописане.

Загляньте, шановний пане з Генеральної прокуратури, в Закон України „Про звернення громадян”, ст.18 — „громадянин який звернувся із заявою чи скаргою до органів державної влади (тобто і до прокуратури)... має право:

- особисто викласти аргументи особі, що перевіряла заяву чи скаргу, та брати участь у перевірці поданої заяви чи скарги;

- знайомитися з матеріалами перевірки;

- подавати додаткові матеріали або наполягати на їх запиті органом який

- розглядає заяву чи скаргу;
- бути присутнім при розгляді заяви чи скарги.

Ст. 19 — „органи державної влади — (тобто і прокуратури), їх керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані:

- об'єктивно, всебічно і вчасно перевіряти заяви чи скарги;

- у разі прийняття рішення про обмеження доступу громадянина до відповідної інформації при розгляді заяви чи скарги скласти про це мотивовану постанову;

- на прохання громадянина запрошувати його на засідання відповідного органу, що розглядає його заяву чи скаргу.

З прокуратури Рівненської області 10.03.06 року також отримали відповідь:

„Ваша скарга, адресована Голові Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Стретовичу В.М., щодо неправомірних дій працівників Острозького МРВ УМВС України в Рівненській області при притягненні до адміністративної відповідальності члена організації Смоля А.В., розглянуто.

Установлено, що постановою дільничного інспектора міліції Острозького МРВ УМВС Коцюбайла О.С. від 5 травня 2005 року на Смоля А.В. накладено адміністративне стягнення за вчинення правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 178КУпАП.

Крім того, постановою Острозького районного суду від 5 травня 2005 року, за матеріалами Острозького МРВ УМВС, Смоля А.В. притягнуто до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушення, передбаченого ст. 185КУпАП.

19 серпня 2005 року справа про адміністративне правопорушення відносно Смоля А.В. витребовувалась до апеляційного суду Рівненської області у зв'язку з розглядом Вашої скарги в інтересах Смоля А.В.

Ухвалою апеляційного суду від 7 вересня 2005 року у задоволенні Вашої скарги відмовлено, рішення Острозького районного суду від 5 травня 2005 року залишено без змін.

На даний час Смоля А.В. за місцем постійного проживання відсутній і від відбуття адміністративного стягнення у вигляді адмінарешту ухиляється.

Перевірку додержання працівниками Острозького МРВ УМВС вимог чинного законодавства при оформленні матеріалів про вчинення Смолієм А.В. адміністративних правопорушень проводила Острозька міжрайонна прокуратура.

Коментар. (Однобоко без Смоля і без його представника).

За результатами перевірки (далі пише прокурор), проведеної у порядку ст. 97 КПК України, 5 жовтня 2005 року помічником Острозького міжрайонного прокурора відмовлено у порушенні кримінальної справи відносно працівників Острозького МРВ УМВС Коцюбайла О.С. та Середюка В.Д. на підставі п. 1 ст. 6 КПК України, тобто

за відсутністю події злочинів, передбачених ст.ст. 364, 366 КК України. Підстав для скасування прийнятого рішення немає.

Коментар. Все це саме і нами встановлено, але борці за справедливість хочуть знати прокурорську юридичну кваліфікацію, щодо дотримання законності в цих діях і бездіяльності органів суду, прокуратури і міліції. ГО ЗБЗС для того й бажає прийняти участь у перевірці, щоб показати „сліпий” прокуратурі підстави для скасування відмови порушити кримінальну справу.

Одночасно роз'ясню (продовжує прокурор), що у відповідності до ст. 236¹ КПК України постанову про відмову в порушенні кримінальної справи, винесену помічником Острозького міжрайонного прокурора 5 жовтня 2005 року, Ви маєте право оскаржити до Острозького районного суду протягом семи днів з дня отримання даного повідомлення.

Коментар. Тобто, прокуратура рекомендує скажитися на неї тим, на кого поскаржилися її. В народі це називається підлість, а юридично називається — незаконно.

Підписав це беззаконня: прокурор Рівненської області старший радник юстиції: Л. Ореховський

13.03.06 р. прийшла відповідь із Служби Безпеки України:

„На Ваш запит від 01.02.2006 року № 24 повідомляємо, що згідно п. 1, ч. 1 ст. 15 та ч. 3 ст. 48 Закону України „Про прокуратуру” контроль за діяльністю органів прокуратури здійснюється Генеральним прокурором України; за порушення закону, неналежне виконання службових обов'язків чи скоєння ганебного вчинку прокурори несуть відповідальність згідно з Дисциплінарним статутом прокуратури України, який затверджується Верховною Радою України.

Коментар. Просимо Генпрокурора притягнути до відповідальності панів — прокурорів О. Процюка, Л. Ореховського та помічника Острозького міжрайонного прокурора за вказаним законом

Поряд з цим (далі пишуть з СБУ), згідно статті 29 Закону України „Про звернення громадян” нагляд за дотриманням законодавства про звернення громадян здійснюється Генеральним прокурором України та підпорядкованими йому прокурорами. Відповідно до наданих їм чинним законодавством повноважень вони вживають заходів до поновлення порушених прав, захисту законних інтересів громадян, притягнення порушників до відповідальності.

Коментар. Просимо Генпрокурора та підпорядкованих йому прокурорів виконати цей обов'язок стосовно Смоля.

продовження на стор. 7

ЛУПАЙТЕ СЮСКАЛУ

Статтею 55 (далі пишуть з СБУ), Конституції України гарантовано право кожного на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Коментар. Просимо прокуратуру виконати обов'язок захисту інтересу Смоля в суді, бо сам він не може, бо змушений переховуватися.

Начальник Апарату: В. Сітар
14.04.06 р. знову прийшла відповідь від Служби Безпеки України ... Повторюється все те, що було 13 березня 2006р з невеликою добавкою, яку друкуємо.

Крім того статтею 59 Конституції України гарантовано право кожного на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав. Для надання правової допомо-

Юридична консультація

ЗАПИТ До „З'єднання борців за справедливість” з проханням звернутися через газету ВМ до „Управління праці та соціального захисту населення”, щоб отримати від них вичерпну відповідь на поставлене запитання, викладене в заяві, яку ми друкуємо нижче, звернулася з заявою мама дитини-інваліда.

„Я, Ольга Р., мати дитини-інваліда, хочу знати, чи маю я право на отримання надбавки до соціальної допомоги, яка установлена змінами в законі України з січня 2006 року і складає 50% прожиткового мінімуму для

їх при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Т.в.о. начальника Управління: А. Лукашенко

Ці, хто це написали є великі лицеміри, бо написали ж: кожен є вільним у виборі захисника, і тут такі обмежили, що лише адвоката можемо вибрати для захисту. Це, м'яко кажучи, велика неправда. Цитуємо витяг із Статуту ЗБЗС затвердженого Управлінням Юстиції в Хмельницькій області:

2.1. Метою діяльності З'єднання є об'єднання громадян на основі спільності інтересів для здійснення і захисту прав і свобод та задоволення політичних, економічних, трудових, соціальних, культурних та інших інтересів членів З'єднання.

2.2.3. Сприяти забезпеченню правового захисту законних прав, свобод та законних інтересів учасників (членів) З'єднання і якомога спрощеніше та благодійніше здійснюва-

дітей в віці до 6 років. Відповіді на мої безпосередні звернення в Управління праці та соціального захисту населення, викликають у мене недовіру. Вони мотивують відмови тим, що я рахуюсь: „ працівником підприємства”. Дійсно, рахуюсь швейцаром житлово-комунального управління, але, не маю матеріальної виплати по досягненню 3-річного віку дитини (з вересня 2005 року). Можливо цьому на заваді оформлена мною декретна відпустка за свій рахунок по догляду за дитиною-інвалідом до 4-х років ? Але, як у таких

ти їх позасудовий і судовий захист.

3.1.6. Звертатися з позовом до суду та представляти інтереси З'єднання (в т.ч. членів З'єднання) у всіх державних (в т.ч. і у суді) і недержавних органах.

Тому ще раз просимо особисто Генпрокурора Медведько. Шановний Олександр Івановичу, втруться у цю справу, просимо також особисто зустрічі саме з цієї справи. Гарантуємо публікацію кожного прийнятого Вами рішення. Два роки ЗБЗС боролось із обласним Управлінням Юстиції, відстоюючи законність цих пунктів Статуту. На прокуратурі лежить обов'язок забезпечити непопущеність закону в тому числі і цього Статуту після його затвердження. Але прокуратура все робить навпаки, так, щоб громадськість не могла контролювати часто-густо злочинну діяльність і бездіяльність міліцейсько-прокурорсько-суддійської мафії.

випадку бути, хто має вирішити питання? Для своєї дитини я не тільки мати, але й опікун. Маємо соціальну допомогу в розмірі 232 гривні 40 коп. Установлена інвалідність дитині в квітні 2005 року. Зараз моїй дитині три з половиною роки. Проводити курс лікування приходиться звичайно за свій рахунок. За останні півроку перерахувань на безплатні рецепти чи „ще” немає, чи „вже” немає. Не можливо вижити на таку допомогу, якщо я не можу вийти на роботу і матеріальних доходів з іншої сторони не маю.

На наш журналістський запит від 03.04.2006 року № 98 управління праці та соціального захисту населення виконавчого комітету міської ради повідомило наступне.

ВІДПОВІДЬ Відповідно до статті 1 Закону України “Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам” від 16.11.2000 року № 2109-III (зі змінами та доповненнями) право на державну соціальну допомогу мають діти-інваліди віком до 18 років на строк інвалідності, визначений органом медико-соціальної експертизи. Згідно статті 2 зазначеного Закону розмір державної соціальної допомоги на дітей-інвалідів віком до 18 років становить 70% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

Статтею 65 Закону України “Про Державний бюджет України на 2006 рік” від 20.12.2005 року № 3235-IV затверджено прожитковий мінімум для осіб, які втратили працездатність в сумі 350 грн. з 1 січня 2006 року, в сумі 359 грн. з 1 квітня 2006 року, в сумі 366 грн. з 1 жовтня 2006 року.

Таким чином, розмір допомоги складає 245,00 грн. з 1 січня 2006 року, 251,30 грн. 1

квітня 2006 року, 256,20 грн. з 1 жовтня 2006 року.

Відповідно до статті 3 Закону Ук-

раїни “Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам” на дитину-інваліда віком до 18 років встановлюється надбавка на догляд в розмірі 50% прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку. Надбавка на догляд за дитиною-інвалідом віком до 18 років призначається одному з батьків, усиновителів, опікуну, піклувальнику, які не працюють і фактично здійснюють догляд за дитиною-інвалідом. **Одинокій матері (одинокому батьку) надбавка на догляд за дитиною-інвалідом здійснюється незалежно від факту роботи.**

Відповідно до пунктів 2.4 та 3.10 Порядку надання державної соціальної допомоги інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам, затвердженого спільним наказом Міністерства праці та соціальної політики України, Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства фінансів України від 30.04.2002 року № 226/293/169, для призначення надбавки на догляд за дитиною-інвалідом в управління праці та соціального захисту населення необхідно подати наступні документи:

- заяву за затвердженою формою,
- паспорт заявника,
- копію свідоцтва про народження дитини-інваліда,
- довідку про місце проживання дитини-інваліда,

- довідку про місце проживання батьків,
- копію трудової книжки,
- довідки органів податкової служби про те, що заявник не займається

підприємницькою діяльністю, і про відсутність даних про доходи цієї фізичної

особи,
Відповідно до пункту 3.15 зазначеного Порядку у разі працевлаштування особи, яка фактично здійснює догляд за дитиною-інвалідом (крім одиноких матерів та одиноких батьків), виплата надбавки на догляд припиняється з місяця, наступного за тим, в якому відбулося працевлаштування.

Для забезпечення державної підтримки найменш соціально захищених сімей передбачено надання державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям відповідно до Закону України “Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям” від 01.06.2000 року № 1768-III (зі змінами та доповненнями) та Порядку призначення і виплати державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям, затвердженого постановою Кабінету

закінчення, початок на стор. 7
Міністрів України від 24.02.2003 року № 250 (зі змінами та доповнен-

Ю р и д и ч н а к о н с у л ь т а ц і я

нями).

Розмір державної соціальної допомоги визначається як різниця між прожитковим мінімумом для сім'ї та її середньомісячним сукупним доходом, але не більше 75% прожиткового мінімуму для сім'ї (пункт 18 зазначеного Порядку).

Згідно статті 5 зазначеного Закону до стабілізації економічного становища в Україні розмір допомоги визначається з урахуванням рівня забезпечення прожиткового мінімуму.

Статтею 61 Закону України "Про Державний бюджет України на 2006 рік" установлено у 2006 році рівень забезпечення прожиткового мінімуму (гарантований мінімум) для призначення допомоги відповідно до Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" для працевдатних осіб у сумі 110 грн., непрацевдатних осіб - 155 грн., інвалідів - 165 грн.

Статтею 5 Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" для кожної дитини, яка входить до складу малозабезпеченої сім'ї, рівень забезпечення прожиткового мінімуму збільшується на 10%.

Наприклад, для сім'ї, яка складається з чотирьох осіб (чоловік, дружина, двоє неповнолітніх дітей (в тому числі одна дитина - дитина-інвалід віком до 18 років)), рівень забезпечення прожиткового мінімуму (гарантований мінімум) складає 572 грн. $(110 \text{ грн.} + 110 \text{ грн.} + 170,50 \text{ грн.} (15\% \times 10\%) + 181,50 \text{ грн.} (16\% \times 10\%))$

Таким чином, розмір державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям при середньомісячному сукупному доході, наприклад, 232,40 грн. становить 339,60 грн. $(572 \text{ грн.} - 232,40 \text{ грн.})$.

Статтею 7 Закону України "Про державну соціальну допомогу малоза-

безпеченим сімом" визначено випадки обмеження права на державну соціальну допомогу. А саме, якщо:

- працевдатні члени малозабезпеченої сім'ї не працюють, не служать, не вчаться за

денною формою навчання у вищих навчальних закладах I-IV рівня акредитації та

професійно-технічних навчальних закладах протягом трьох місяців, що передують

місяцю звернення за призначенням державної соціальної допомоги (крім осіб, які в

установленому порядку визнані безробітними та за інформацією центрів зайнятості

не порушують законодавство про зайнятість щодо сприяння своєму

працевлаштуванню; осіб, які доглядають за дітьми до досягнення ними трирічного

віку або за дітьми, які потребують догляду протягом часу, визначеного у медичному

висновку лікарсько-консультативної комісії, але не більше ніж до досягнення ними

шестирічного віку; осіб, які доглядають за інвалідами I групи або дітьми-інвалідами віком до 18 років, а також за особами, які досягли 80-річного віку);

- з'ясовано, що малозабезпечена сім'я має додаткові джерела для існування, а також

хто-небудь із її складу протягом 12 місяців перед зверненням за призначенням

державної соціальної допомоги здійснив покупку або оплатив послуги на суму, яка

на час звернення перевищує 10-кратну величину прожиткового мінімуму для

сім'ї;

- у власності чи володінні малозабезпеченої сім'ї є земельна ділянка площею понад

0,60 га або друга квартира (будинок) за умови, що загальна площа житла не

перевищує 21 квадратний метр на одного члена сім'ї та додаткового 10,5

квадратного метра на сім'ю, чи більше одного автомобіля, транспортного засобу

(механізму);

сім'єю навмисне подано недостовірні відомості чи приховано відомості, що вплинули або могли вплинути на встановлення права на державну соціальну допомогу.

Таким чином, непрацююча особа, яка не переривала трудових відносин з підприємством та знаходиться у відпустці без збереження заробітної плати по догляду за дитиною до досягнення нею 4-х річного віку згідно висновку лікарсько-консультативної комісії, не має права на призначення надбавки на догляд згідно статті 3 Закону України

"Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам", оскільки вона вважається працюючою.

Рекомендуємо мамі дитини-інваліда, яка звернулась до Вас, ще раз відвідати управління праці та соціального захисту населення (пр-т Незалежності, 29) з питання визначення права її сім'ї на призначення допомоги відповідно до Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" при умові дотримання вимог, визначених статтею 7 даного Закону.

**Начальник управління праці та соціального населення (підпис)
С.Я.Коваленко**

С к а з а н н я м у д р и х

* Всяке задоволення посилке небезпеку.

Сенека Молодший

* Дай тілу тільки те, скільки вимагає, але не те, скільки захоче. Через міру не насолоджуйся, бо потяг до насолоди прив'язує до життя, а ворожість до неї зближує до Бога.

Поука Ісіхія

* На світі живеш, щоб тілу вгодити, но те, що принесе тобі насолода - болото.

Аль Маорі

* Хтось вихваляв життя в розкоші. „Таке б життя дітям ворогів наших!" - вигукнув Антисфен.

Діоген Лаертський

* Майже всяка біда від насолоди.

П. Буаст

* Задоволення - подорожній, від якого, часто, краще відмовитися.

А. Висновок

* Те, що є в людині, без сумніву важніше від того, що людина має.

А. Шопенгауер

"Вісник малозахищених"

Інформаційна громадсько-політична газета.

Засновник - ГО "З'єднання борців "За справедливість".

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485

від 11.01.2005 р.

**Голова редакційної ради
Анатолій Войтко**

Адреса редакції:

вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua

Газета виходить двічі на місяць

Розповсюдження газети безкоштовне, для передплатників і бажаних купити у роздріб за пільговою ціною.

Передплатний індекс **08697**.

Ціна по Україні 54 коп.,

по Хмельницькій обл. 50коп.

Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій

Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.

У разі передруку посилання на "Вісник малозахищених" обов'язкове

Банківські реквізити:

р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЄДРПОУ 22764531

Газета друкується у

ПП "ПАРІ-БРОК"

місто Нетішин

Тираж: 2000 Зам. № 139

ГО „З'єднання борців за справедливість” 2 березня 2006 року надіслала запит (відносно перебування на лікуванні підсудної Климець Людмили Володимирівни) на ім'я голови СБУ м. Києва:

„Нам відомо, що підсудній Климець Людмилі Володимирівні змінено 28.12.05р. запобіжний захід з утримання під вартою на підписку про невиїзд і що вона 21.02.06р. не явилася в суд, але повідомила, що знаходиться на лікування в шпиталі СБУ м. Києва, вул. Липська, 11.

Інформація по цій справі є соціально важливою для міста і держави. Просимо підтвердити її, або спростувати.”

Подібний запит також здійснили ошукані, Климець Л.В., громадяни. Ось зміст їхнього звернення до голови Служби Безпеки України м. Києва: „В провадженні нетішинського

міського суду знаходиться кримінальна справа про звинувачення Климець Людмили Володимирівни за ч. 4 ст. 190, ч. 1 та ч. 3 ст. 358. ч. 3 ст. 15 ч 1 ст. 369 КК України.

Шляхом шахрайства Климець Л.В. заволоділа коштами громадян України на суму більш як 260.000 дол. США.

На протязі 2003-2005 років Климець Л.В. знаходилася в розшуку під час якого перебувала в тому числі у своєї рідної сестри - Яременко Раїси Володимирівни. 1951 року народження, працюючої лікарем-терапевтом відновлювального лікування ВМУ СБУ, в с. Ворзель Киво-Святошинського району.

28.12.2005 року підсудній Климець Л.В. було змінено запобіжний захід з утримання під вартою на підписку про невиїзд. В судове засідання призначене на 21.02.2006 року Климець Л.В. не з'явилася, повідомивши суд про те, що вона перебуває на лікуванні в шпи-

талі СБУ м. Києва, вул. Липська, 11.

Враховуючи викладене, як сумлінні платники податків, просимо Вас повідомити на яких підставах особа, що вчинила тяжкі злочини, не будучи при цьому працівником СБУ, перебуває на лікуванні в відомчому шпиталі, якщо це дійсно так?.

Чи не вбачається в діях Яременко Р.В. ознак службового зловживання?.”

ГО ЗБЗС 15 березня 2006 року на свій запит отримала від першого заступника директора (начальника) Департаменту-начальника Головного управління— В. Антонюка таку відповідь: „На Ваш запит повідомляємо, що Климець Людмила Володимирівна дійсно перебувала на лікуванні у шпиталі Військово-медичного управління Служби безпеки України (м. Київ) з 21 лютого до 01 березня 2006 р”.

*Хто навчиться вмирати, той розівчиться бути рабом. Готовність смерті позбавить нас від всякого підкорення і примусу.

М. Монтень

*Боягузтво смерті гірше самої смерті.

Публілій Сір

*Всяка мудрість і всяке роздумування в цім світі зводяться в решті-решт до того, щоб навчитися не боятися смерті.

М. Монтень

*Жодна порошинка, ні один атом не знищується, але людина боїться, що смерть може знищити її.

*Чим ближче смерть моя, тим менше страху перед нею; моїй душі вона не ввижається бридливою. Іду назустріч їй.

Г.А. Шольє

*Хто смерті боїться, той вже не живе. Зейме

старі люди, що їхали колись пани по тій вулиці і загубили гаманця, звідси і пішло, що вулиця — Геманці) у нас був Марко Стрілецький, то він знімав хреста з Майданської церкви.

Там, де сільрада, був двоповерховий будинок, а наша сім'я жила у підвалі того будинку. Дідусь в Понінці поштарем був, то йому для квар-тири дали підвал — там вікно, і у вікно — прямо земля. Як дідусь репресували, то нас з того підвалу вигнали. І дядька репресували в 37 році, чоловіка маминої сестри, залишилося четверо дітей і одне з них — грудничок. Вигнали з підвалу нас, то ми пішли жити до тої сестри, що репресували її чоловіка, на Геманці. Через місяць висилають бабусю Вікторію (дівоче — Талько) з Понінки — їй тож було за 60. Висилають її у Козятин, де вона робила на хмелеві. А тата мого, Жумірського Вла-дислава, репресували ще до голодомору, тата забрали, мама вагітна, і я маленька. Тато був польським офіцером, а коли тут залишився, то став Шевчуком Олександром.

Захворіла тьотя після репресачії її чоловіка, завелася бешиха, завез-ли її в лікарню, то вже мама доглядає і сестру свою, і її дітей — тьотя з бешихи всліпла. Репресований дядько звався Ковальський Петро.

Бабця, Дембійка Вікторія, захворіла на тиф в Козятині на хмелеві. Перехворіла, видужала, і вже її прислали сюди, в Понінку, додому.

Ще до війни у тьоті Ковальської до “повного щастя” приключився ще й туберкульоз легенів, і вона в 40 років померла. І бабці залишається її четверо дітей — і ні копійки грошей, і як хоч, так і живи. Старший син тьоті з 27 року народження, в 16 років перед війною вже робив на фабриці на вазі, але беруть його окопи рити — простуджується і до року помирає. А вже в 45 році середушнього сина Ковальських заби-рають в армію, і служив сім років в армії, зверх сроку служив до-бровільно. То є розум? Його сім'я постраждала так, і він ще сім років служить в армії.

Померла бабця. Залишилася моя двоюрідна сестра Неля Ковальська і її найменший брат. Брат пішов в ремісничу училище, а вона пішла до роботи. Молода і квола від недоїдання захворіла на туберкульоз легенів в 17 років. Лікували її піддуванням, вдуванням, але в 25 років дівчиною вона померла з туберкульозу легенів.

А самий менший в Звенигородці на Київщині одружився, виїхав з дружиною в Джекказган, де вивчився на інженера-електрика. І через 5 років захворів на туберкульоз легенів і помер. Отак вся сім'я Ковальських розпалася, пропала.

В моєї бабусі Вікторії з голоду померло 9 дітей, в тому числі двоє близнят. Вона з дідом Романом жила в підвалі двоповерхової пошти в Понінці. Там же сирот, холодно було, а тут ще й голод. Дід Роман був простий трудівник і муляром робив.

Від того часу, як я себе пам'ятаю, то я з мамою весь час голодувала і бідувала. Ми — робітничі сім'я, землі в нас не було.

47 року голод... О Боже! Хай ліпше ніхто той голод не пам'ятає. Не хватало хліба, давали по 400 грамів хліба на душу робітника на сутки, і ще я мала — 400 грамів хліба і все. Десь дістане мама фарби, то виміняємо трохи картоплі, пару стаканів крупи. Отак і мучилися. З'їмо — і хоч руки гризи. Ходили ягоди в ліс збирати з мамою. На другий день мама на роботу, а я на базар продавати ті ягоди. Може, за виторгувані

гроші куплю кусочок хліба чи кусочок сала. Ходила врати щавель на сінокіс і на базарі продавала щавель. Біля річки був острівце, на яко-му колгосп огірки, капусту садив, буряка. То я піду і гички з буряків на-рву, і заким мама повернеться з роботи, то я такого борщу наварю. А в мамі аж ноги пухли від тої гички. Ото так ми їли. На базарі часом куп-ляли кукурудзяну муку і таку баланду з теї муки на воді колотили без нічого. Не було навіть чим засмажити ту баланду. Банячок теї баланди з'їли і знов хочемо. Лушпаї з картоплі не викидали, а підсушували на пательні і так жували.

В Шепетівку їздила, продавала листочки паперу, фарбу — допома-гало нам обом з матір'ю не померти з голоду.

В 47 році люди пухли і вмирили з голоду. І ми завше недоїдали. Тут на фабриці була їдальня біля оранжереї, то ми, чимало таких, як я, підлітків, з горшками, з каструльками рано-вранці ходили під ту фа-бричну їдальню. А вона в 8 годин відкривалася, давали людям їсти. То на талон нам зачерпнули теї страви (її можу й сама з їсти, але то на двох). Принесу додому, а в тій страві де-не-де галушка, де-не-де кар-тошка плаває, і чекає та страву маму з роботи після 10-ї вечора... то ми вже обое сідаємо і вечеряємо. Так жилося до війни, так жилося після війни. І вижили. **Печений буряк — то було свято у нас.** А чуть-чуть заможніші люди помирали з голоду в 47-му, в них не було такого постійного тренування недоїданням, як у нас.

В 47 році з голоду помер старий Драгомирецький на Геманцях. В 47 році йшла вулицею з Геманців і бачила, як під плотом лежав опухлий чоловік, налитий весь водою, і зіпав... Через деякий час того дядька хоронили, бачила... В 47 році я сама бачила багато опухлих з голоду, і в 47 році вмирили люди з голоду. Ще тут біля базару чоловік з двома пальцями ходив опухлий, не мав вже і сили ходити.

В моєї мамі в 47 році опухали ноги. Виручали губ'ята (різні гриби), назбираємо їх в лісі, кинемо, зваримо юшку, поїмо і на потім ще залиши-мо. Як я вранці встаю, думаю, поїм губ'ята. Як я до них, а там стільки черв'яків плаває... Ввечері при свічці там дуже було видно тих черв'яків... Як їздила в Шепетівку, то зустрічала багато опухлих з голоду. Багацько, багацько людей опухлих з голоду було. Такі руки опухлі були — пливли...

Голод 33-го не пам'ятаю, а сорок сьомого — дуже пам'ятаю. Чому голод? Чому голод? А агітатори розпускали слухи такі, що це завше так після війни, що земля не родить... Як хотіли, так і говорили. Ми, діти, заберемося в колгоспне, нарвемо зеленого жита, натеребимо і наїмо-ся, то живіт потім болить, що ну-ну...

В мене і нема родини — вимерли і репресовані. І тільки син і дочка, і в Житомирі брат залишився. А віра в Бога таки збереглася...

Савицький Іван Марцельович,

1918 року народження, житель смт Понінка Полонського району на Хмельниччині (запис розповіді).

Страх у людей був такий великий, що заслонили їх вже самих від себе. Було пройде міліціонер біля мене — тремчу, як осика, і руки тремтять, і в грудях тремтить, робився як паралізований, і до сьогоднішнього дня в мені той страх. А тоді як побачу міліціонера, то минаю його, як тільки можу, щоб не бачили його мої очі.

Мої батьки жили біля Глибочка на коліні дороги, що веде з Понінки в Загубу. В нас було дев'ятеро дітей в сім'ї, батько, мати. Землі мали зовсім небагато, і та розкидана по маленьких клаптиках, так що не знаю, скільки було всієї землі, але знаю, що небагато. До колгоспів люди, які тяжко працювали, то не бідували, мали достаток. Але тре було дуже працювати, а були ледачкуваті, то тим вічно не хватало хліба.

В 33-му році страшна голодовка була. Я підлітком там до Загуби га-сав, то там на вулицях в Загубі валялися мерці; чи не встигали ховати, чи що. Корова в кого була, то спасала сім'ю, хоч частину сім'ї. Голод не вродився сам по собі, його зробили ті, що ходили від сільради і забирали останне. Ну, а потім репресія настала, хоч вона була ще й перед го-лодовкою, в голодовку... Моїх дядьків позабирали і по них...

До роботи я поступив на паперову фабрику в транспортний цех в 38-му році. Геть вичистили репресією слюсарів і токарів, то нову зміну слюсарів і токарів готовили в ремісничому училищі, і добре готовили, випускали фахівців 4-го розряду зразу після училища. Транспортний цех був на території фабрики, звідси від робкоопу, там колись лікарня була. То вже при моїй пам'яті втихомирилися, не викочували людей на фабриці. Але дисципліна була воєнна. Запізнився на роботу на 21 хви-лину — і в тюрму, чи то за раз — 21 хвилину, чи то по п'ять хвилин на-збирають за рік, — то під суд, хоч який там суд... А за п'ять хвилин запізнення — наказ на догану і частину зарплати знімають.

В Понінку часто наїжджало НКВД з Полонного. Особливо Шкраб, Пилипець... Як появиться Шкраб з Пилипцем в Понінці, то вже як вітер шу-шу, шу-шу: “Приїхав Шкраб, буде шкратати людей на репресію”. Так і казали: “Шкраб буде шкратати вже людей на репресію”. І дуже сильно вони “шкратали” понінківчан.

Не ходили, а бігали суворо по пропусках і кожен пропуск на свою зміну, якщо намагався пройти не в свою зміну, то

могли забрати зразу — чого не в свою зміну? Може, людина не могла попасти в свою зміну? Вредитель! І вже розмова як з вредителем. Охороняло фабрику ГПУ, що було у великому будинку, отут напроти теперішньої фабричної труби, столва — напроти через дорогу, де ця труба була, а поруч будинок з міліцією був.

Тут в Понінці на фабриці дуже розкомандував Присіч, він десь з Кашперівки був, з тих сіл... Через прохідну робітники на роботу і з роботи проходили по пропусках. І то пропуск тримаєш розгорнутим на гру-дях. А Присіч ревів: “Пред’явіте — прахадіте, пред’явіте — прахадіте...” То до цього часу пам’ятаю: “Пред’явіте — прахадіте...” І до цього часу воно гримить, як погроза у моїй пам’яті... А часом не встигаємо закінчити ремонт машини, не закінчили ремонтувати — вредитель, остаєшся після зміни, а остався після зміни своєї закінчувати ремонт, вийти не можеш з фабрики, бо чого не встиг відремонтувати в зміну, а остався поза зміною на фабриці — значить хочеш диверсію зробити — вредитель! І як хочеш, так і будь. То чекаєш вже кінця зміни другої, трусишся і якось ухитраєшся проскочити прохідну — і подалі від міліції. Присіч не одну душу в Понінці процідив через свої пальці на той світ.

Не один Присіч... Тут таких героїв повно було... Грузман, Вербне, Баренбойм, Цвейбойм, Клейман, що мав хату біля поліклініки і тримав закусоchnу... Скільки людей було віддано тим “закусочником”! Були Квят-ковський Льонька, Багінський Льонька, Свенціцький, якому підстроїли так, що впав у яму з їдкими хімікатами і по 2-3-х днях помер. Хватало їх тут... Боялися люди слово сказати проти колгоспу, проти влади. А єврей-чики казали: “Советская власть — это наша власть”, “Ви у нас в мішку, тільки осталося зав’язати”.

Мене ще до війни в армію взяли, то вже тут говорили, що Стюпка Новоселецький тут в Понінці зганяв євреїв перед розстрілом, понінківських євреїв... Він малий ростом був, то та вінтовка йому совалась по землі — замухришкою таким був. А євреї йшли послушно до гурту, як вівці, — не втікали, коли і можна було втекти. А подивіться, простих тру-дях — євреїв вся та банда єврейська, що винищувала тут людей, сама втекла десь аж за Урал, а свій нещасний народ залишили німцям на розправу. То цей Стюпка Новоселецький до війни робив біля крамниць єврейських — чорний, худий, малий, страшний — помпував гас (керосин), розливав людям, єврейчики йому за це платили так, аби не вмер. А у війну от до чого Стюпка Новоселецький дійшов — совав вінтовку за собою, зганяв євреїв, тільки говорять, що поліцаї не розстрілювали євреїв, а самі есесівці...

До війни страшно було жити, життя простих людей нічого не важило. От моєї жінки сім’ю знищили. Під Хмельником розкулачили їхню сім’ю, то батьки її з дітьми, родина втікли аж сюди у Лодзянівку. І що ж? І тут їх знайшли, батька моєї жінки Висоцького Мар’яна репресували у 33-му році, потім його родину, його братів репресували, а її матір вислали звідси. І осталося троє малих дітей, найстарша була моя жінка — 12 років. То не горе?! Тут ще були однофамільці жінчиного батька, але ніякої рідні тут не було. От батько Гані, “комсомолки” з Гути, що тепер дуже поклони б’є в костелі, приїхав десь з Житомирщини чи звідки, то теж таке прізвище мав. Тут колись пан мав землю, а втік від революції, то люди звідусіль пере-селилися сюди, купували звільнену від пана землю. То Ганин батько заги-нув під поїздом, нещасний випадок. А з її вітчимом Іваном була інша історія.

В Котуржинцях була сильна банда, яка крала коней у людей і пере-силала на Мальованку, на Шепетівку і далі. І в цій банді був Ганин вітчим. Казали, що він попався в Кашперівці, як крав коні, і кашперовецькі чоловіки влаштували йому самосуд, але вижив. Пізніше ту банду конокрадів розігнали.

Чоловіка моєї сестри Багінського репресували, то ще до війни по-вернувся з небагатьох, але до самої смерті нічого не промовив про свою репресію. Що не питаєш — мовчить, страх так тримав людину. А репресії тут почалися ще з 1921 року. То я лежав у лікарні з Ковальчуком Васи-лем, і він мені плів, що тоді репресували людей за те, що білополяки залишили цілі фури зброї людям, щоб йшли проти Созецької влади. Але йому так треба було казати. Це той Василь Ковальчук, за 80 років, гру-бий такий, з Буртина тепер. Але люди знають, що то була зроблена провокація, і більше 20 чоловік через провокацію розстріляли.

В армію мене взяли ще до війни. Полякам не дуже довіряли, то мене взяли в стройбат. До війни будував мости, у війну будував мости, і після війни — мости, так що на передовій не воював. Правда, не один раз попадав в оточення, але командир батальйону якось виводив завжди нас з оточення. Людина була. Дуже пильнував нас всіх від смерті, а са-мого його скосила черга кулеметна з німецького літака.

В першу зиму війни було дуже тяжко, геть всю армію на зиму не перевдягнули, а залишили зимувати в літній формі — черевки з об-мотками, шинеля і пилотку насунеш на вуха і скачеш, щоб не замерзну-ти. Під кінець мене взяли у Войско Польське, і всі були там поляки совецькі, то було не Войско Польське, а Совецька Польська армія.

Повернувся з війни, з армії додому в 1945 році. Десь з 1947 року почав ходити в костел, бо Віру в Бога таки не знищили. Біля ксьондза завжди був на службі Божій, допомагав йому... А в 48-му році мене агітували в донощики, три рази агітували.

Перший раз енкаведист приїхав до мене в Понінку на фабрику. По-виганяв всіх з конторки в пожежній і там зі мною довго говорив, і зразу так хитро, доброзичливо, прихильно — де ви служили у війну? Як ви служили? Ах, ви добре захищали Родіну і зараз потрібно її захищати від ворогів народу, ви подумайте над цим.

Другий раз викликав мене в селищну Раду Понінки і знов про мою службу, про заштіту Родіни. Ще каже, що десь в Білорусії є такий чоловік, як я, і таке прізвище, ім’я, по батькові... Ну, брехати вони добре вміли... І все, що треба послужити Родіні.

Третій раз вже викликають мене в НКВД в Полонне, в будинок напроти костелу. Тут вже прямо мені сказав, що треба послужити Родіні. А я йому

кажу — я на війні захищав Родіну і служив, донощиком не буду. То енкаведист трах пістолетом по столу — я тебе розстріляю! І коли це мені не до-помогло, що під пістолетом не став донощиком, не підписав, що стану сексотом їхнім, — тоді він дає мені папір підписати, що про все, що він мені говорив, мовчатиму до смерті. І я мовчав, і ото тільки років кілька я при-знався своїй жінці, як з мене хотіли донощика зробити. їм, видно, потрібна була така людина в близькому оточенні ксьондза. І обіцяв мені зустрічатися зі мною так, що ніхто не буде бачити, ніхто не буде знати. Але не зважаю-чи, що в мені був такий величезний страх, що я й досі, як побачу міліцію, — тремчу, я не продався. Видно, Бог мені допоміг. З Богом вони воювали.

Була в Понінці вчителька Корейба. Біля її хати стояла фігура з Ісусом Христом, то заставили вчительку зрубати ту фігуру: “Як то ти — совєцка вчителька і біля твоєї хати фігура стоїть?” Та вони ще і досі на все здатні.

От колишній голова Липівської сільради Костецький Казимір Карло-вич, що живе тепер в Буртині, розповідав тепер моїй жінці, що в НКВД людей страшно катували — пальці стромляли в двері і виломлювали дверима пальці, били до очманіння, голими ставили на мороз і холод-ною водою обливали їх, днями заставляли стояти без їжі і без сну... Та й на Костецького Казимира Карловича в Липівці і в Лодзянівці нарікають люди, він також “добре” правив...

Нищили людей як хотіли. А тепер не плюють людям в душу? І теле-бачення яке! Особливо Полонське телебачення “любить” моя жінка. Яку погань тільки не показують, яку розпусту тільки не проповідують, а слова по тому телевізору як — порядна людина другій людині навіть не за-лається такими словами.

І, видно, того єврейчика, що на телебаченні, Полонське начальство підтримує. Вигідно, видно, серед дітей розпусту сіяти, щоб спорчени-ми потім легко було правити. Нам, старим, то нічого, взяв вимкнув і все, а що молоді?!

Кошевич (дівоче — Савицька) Ганна Домініківна,

1916 року народження, жителька смт Понінка Полонського району на Хмельниччині (магнітофонний запис).

Зеленські наші жили в Новаках. Новаки... Новаки — село в лісі. То знищили більше половини села в тридцятих. Я пішла в це село до бра-та двоюрідного допомагати сіно гребти в 33 році. То не можна було підійти до хатів. Стоять хати, а не підійдеш — задихаєшся, а там по 10, по 5 лежить мертвих людей, якщо не в кожній, то через хату. Не можна

підійти до хати — задихнешся... Не було в селі кому ховати померлих від голоду. В Новаках жила моя тьотя, батькова рідна сестра.

Тата мого заставили бути уповноваженим сільради — іди труси. А мій тато дуже Бога боявся. В Понінці на Завадського горі сільрада була. Наказують вивезти пашню від того, від того, а ні — б'ють-вбивають.

В моїх батьків така благодать була, так гарно, така земля — все заб-рали, все понишили. Нас у батька було четверо, ніхто не опухав з нас, але голодали страшно. Корови не мали. Батько фурую возив дрова на фабрику і в Баранівку. В лісі збирали шишки і добували насіння з тих шишок, в ступі товкли те насіння і їли. Жолуді збирали, натremo їх на жорнах, а вони ж гіркі, як полин. Але їли, як нема що їсти. З'їла такого коржа, то блювала, шлунок став. їли люди котів і собак. Листя липи сушили, терли, коржі з нього пекли, їли їх і вмирали з голоду.

Сусіда нашого репресували... Жінка залишилась з вісьмома дітками, а чоловіка репресували (одне дитя з голоду померло). Бідний. Ходив в дерев'яних трепах...

В Караганду в шахти заслали тітку Югину з Полонного з дядьком Глівінським Феліксом, і там дядька добили — репресували — і кінець.

Найбільше знаю, як репресували на фабриці. Зміна моя була, зби-рала тряпки з робочих місць. Дивлюсь, то з одного цеху забрали, пове-ли, то з другого, то звідти, то звідси... З кожного цеху забирали.

Був Государський Ладик, мотор доглядав, справляв... Прийшла міліція і забрала його. Тоді Государський Ладик ще й попрощався зі мною. Забрали Свіцу... Повантажили на грузову машину, повну маши-ну завантажили в 38-му році. Я вийшла, сльози заливають, то ж всі свої хлопці — разом робили, разом ходили і... Одного разу на свято прийш-ли до костелу, всі вдягнулись в найкраще, прийшли до костелу, а ксьон-дза забрали... Ксьондзом був Бенецький Юзеф, забрали його, і так він не повернувся. Його забрали вже в 30-му році.

На Водохреще на річці з льоду вирубали хреста, виробили його, бу-рачинням облили, вийшли батюшки православ-них церков, гарно пра-вили і під час служби позабирали батюшок.

Я ж разом з чоловіком спускалася в підвал Полонського костелу після війни. Весь одяг на мертвих людях, навіть панчохи натягнуті на ноги, видно жінки, і ті панчохи напівжовтого кольору, панчіх було багато, волосся довге людське...

Були менші трупи, видно, молодих по віку людей. Одяг був порва-ний весь на трупах і розлазився в руках. Сорочки були...

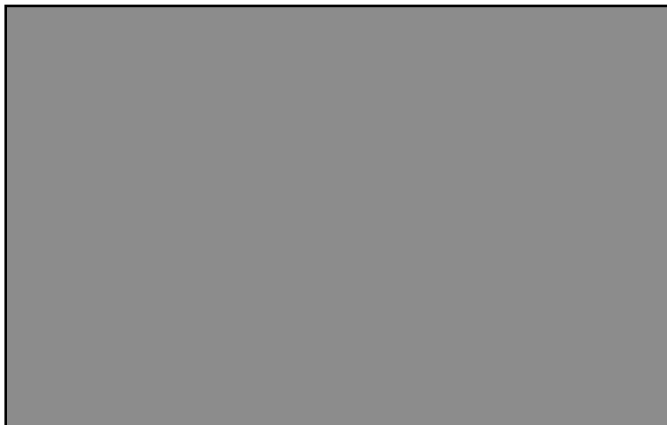
Ляда, що веде в той підвал, — посередині залу костелу.

Після війни у мене було дві маленьких доні, і я робила в колгоспі, йду в поле і працюю. Лопатами копаємо, соховилами розносимо гній. Отака праця. На обід привозять якийсь суп рябий, попадає кружка того супу і на нього 4-5 крупин пшона і, може, кусочок картоплини і ще мале-сеньку скибочку хліба. Ото за це я працювала в колгоспі на Скидовись-ку. То цілий день я без хліба, бо хліб дітям...

Робила ланковою цілий рік в колгоспі в 46-му році, і за цілий рік моєї

роботи мені дали один кілограм відходів від зерна... Один кілограм! — з розуму можна зійти.

Я жну ниву в колгоспі, а дитина в колясці, то натереблю трішки зер-на і вкину під дитину в коляску, ото і маю. Привезу коляску з дитям вісім місяців, з Люсею, а в колясочці те збіжжя, ті колоски. Стеребимо і має-мо вже що з'їсти...

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

УСИМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСИХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

УСИМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСИХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

УСИМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСИХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

УСИМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСИХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

ЖУРНАЛІСТСЬКИЙ ЗА- ПИТ

До „З'єднання борців за справедливість” з проханням звернутися через газету ВМ до „Управління праці та соціального захисту населення”, щоб отримати від них вичерпну відповідь на поставлене запитання, викладене в заяві, яку ми друкуємо нижче, звернулася з заявою мама дитини-інваліда.

„Я, Ольга Р., мати дитини-інваліда, хочу знати, чи маю я право на отримання надбавки до соціальної допомоги, яка установлена змінами в законі України з січня 2006 року і складає 50% прожиткового мінімуму для дітей в віці до 6 років. Відповіді на мої безпосередні звернення в Управління праці та соціального захисту населення, викликають у мене недовіру. Вони мотивують відмови тим, що я рахуюсь: „працівником підприємства”. Дійсно, рахуюсь швейцаром житлово-комунального управління, але, не маю матеріальної виплати по досягненню 3-річного віку дитини (з вересня 2005 року). Можливо цьому на заваді оформлена мною декретна відпустка за свій рахунок по догляду за дитиною-інвалідом до 4-х років? Але, як у такому випадку бути, хто має вирішити питання? Для своєї дитини я не тільки мати, але й опікун. Маємо соціальну допомогу в розмірі 232 гривні 40 коп. Установлена інвалідність дитині в квітні 2005 року. Зараз мої дитині три з половиною роки. Проводити курс лікування приходиться звичайно за свій рахунок. За останні півроку перерахувань на безплатні рецепти чи „ще” немає, чи „вже” немає. Не можливо вижити на таку допомогу, якщо я не можу вийти на роботу і матеріальних доходів з іншої сторони не маю.

16.03.06 р.

Від редакції.

Нас тривожить приреченість матеріального становища цієї жінки. Але не тільки цієї. Адже певне, що у подібних становищах не одна вона. Тому, публікуємо її, з нетерпінням очікуємо негайної відповіді від Управління праці та соціального захисту населення, як здійснюється соціальний захист у подібних випадках? Відповідь теж опублікуємо. На наш журналістський запит від 03.04.2006 року № 98 управління праці та соціального захисту населення виконавчого комітету міської ради повідомило наступне.

Відповідно до статті 1 Закону України „Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам” від 16.11.2000 року № 2109-III (зі змінами та доповненнями) право на державну соціальну допомогу мають діти-інваліди віком до 18 років на строк інвалідності, виз-

начений органом медико-соціальної експертизи. Згідно статті 2 зазначеного Закону розмір державної соціальної допомоги на дітей-інвалідів віком до 18 років становить 70% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

Статтею 65 Закону України „Про Державний бюджет України на 2006 рік” від 20.12.2005 року № 3235-IV затверджено прожитковий мінімум для осіб, які втратили працездатність в сумі 350 грн. з 1 січня 2006 року, в сумі 359 грн. з 1 квітня 2006 року, в сумі 366 грн. з 1 жовтня 2006 року.

Таким чином, розмір допомоги складає 245,00 грн. з 1 січня 2006 року, 251,30 грн. 1

квітня 2006 року, 256,20 грн. з 1 жовтня 2006 року.

Відповідно до статті 3 Закону України „Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам” на дитину-інваліда віком до 18 років встановлюється надбавка на догляд в розмірі 50% прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку. Надбавка на догляд за дитиною-інвалідом віком до 18 років призначається одному з батьків, усиновителів, опікуну, піклувальнику, які не працюють і фактично здійснюють догляд за дитиною-інвалідом. **Одинокій матері (одинокому батьку) надбавка на догляд за дитиною-інвалідом здійснюється незалежно від факту роботи.**

Відповідно до пунктів 2.4 та 3.10 Порядку надання державної соціальної допомоги інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам, затвердженого спільним наказом Міністерства праці та соціальної політики України, Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства фінансів України від 30.04.2002 року № 226/293/169, для призначення надбавки на догляд за дитиною-інвалідом в управління праці та соціального захисту населення необхідно подати наступні документи:

- заяву за затвердженою формою,
- паспорт заявника,
- копію свідоцтва про народження дитини-інваліда,
- довідку про місце проживання дитини-інваліда,
- довідку про місце проживання батьків,
- копію трудової книжки,
- довідки органів податкової служби про те, що заявник не

займається підприємницькою діяльністю, і про відсутність даних про доходи цієї фізичної особи,

Відповідно до пункту 3.15 зазначеного Порядку у разі працевлаштування особи, яка фактично здійснює догляд за дитиною-інвалідом (крім одиноких матерів та одиноких батьків), виплата надбавки на догляд припиняється з місяця, наступного за тим, в якому відбулося працевлаштування.

Для забезпечення державної підтримки найменш соціально захищених сімей передбачено надання державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям відповідно до Закону України „Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям” від 01.06.2000 року № 1768-III (зі змінами та доповненнями) та Порядку призначення і виплати державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24.02.2003 року № 250 (зі змінами та доповненнями).

Розмір державної соціальної допомоги визначається як різниця між прожитковим мінімумом для сім'ї та її середньомісячним сукупним доходом, але не більше 75% прожиткового мінімуму для сім'ї (пункт 18 зазначеного Порядку).

Згідно статті 5 зазначеного Закону до стабілізації економічного становища в Україні розмір допомоги визначається з урахуванням рівня забезпечення прожиткового мінімуму.

Статтею 61 Закону України „Про Державний бюджет України на 2006 рік” встановлено у 2006 році рівень забезпечення прожиткового мінімуму (гарантований мінімум) для призначення допомоги відповідно до Закону України „Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям” для працездатних осіб у сумі 110 грн., непрацездатних осіб - 155 грн., інвалідів - 165 грн.

Статтею 5 Закону України „Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям” для кожної дитини, яка входить до складу малозабезпеченої сім'ї, рівень забезпечення прожиткового мінімуму збільшується на 10%.

Наприклад, для сім'ї, яка складається з чотирьох осіб (чоловік, дружина, двоє неповнолітніх дітей (в тому числі одна дитина - дитина-інвалід віком до 18 років)), рівень забезпечення прожиткового мінімуму (гарантований мінімум) складає 572 грн. (110грн.+ 110грн.+170,50грн.(155x10%)+181,50грн.(165x10%))

Таким чином, розмір державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям при середньомісячному сукупному доході, наприклад, 232,40 грн. становить 339,60 грн. (572грн.-232,40грн.).

Статтею 7 Закону України „Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям” визначено випадки обмеження права на державну соціальну допомогу. А саме, якщо:

- працездатні члени малозабезпеченої сім'ї не працюють, не служать, не вчаться за денною формою навчання у вищих навчальних закладах I-IV рівня акредитації та професійно-технічних навчальних закладах протягом трьох місяців, що передують місяцю звернення за призначенням державної соціальної допомоги (крім осіб, які в установленому порядку визнані безробітними та за інформацією центрів зайнятості

не порушують законодавство про зайнятість щодо сприяння своєму працевлаштуванню; осіб, які доглядають за дітьми до досягнення ними трирічного віку або за дітьми, які потребують догляду протягом часу, визначеного у медичному висновку лікарсько-консультативної комісії, але не більше ніж до досягнення ними

шестирічного віку; осіб, які доглядають за інвалідами I групи або дітьми-інвалідами віком до 18 років, а також за особами, які досягли 80-річного віку);

- з'ясовано, що малозабезпечена сім'я має додаткові джерела для існування, а також хто-небудь із її складу протягом 12 місяців перед зверненням за призначенням державної соціальної допомоги здійснив покупку або оплатив послуги на суму, яка на час звернення перевищує 10-кратну величину прожиткового мінімуму для сім'ї;
- у власності чи володінні малозабезпеченої сім'ї є земельна ділянка площею понад 0,60 га або друга квартира (будинок) за умови, що загальна площа житла не перевищує 21 квадратний метр на одного члена сім'ї та додаткового 10,5 квадратного метра на сім'ю, чи більше одного автомобіля, транспортного засобу (механізму);

сім'єю навмисне подано недостовірні відомості чи приховано відомості, що вплинули або могли вплинути на встановлення права на державну соціальну допомогу.

Таким чином, непрацююча особа, яка не переривала трудових відносин з підприємством та знаходиться у відпустці без збереження заробітної плати по догляду за дитиною до досягнення нею 4-х річного віку згідно висновку лікарсько-консультативної комісії, не має права на призначення надбавки на догляд згідно статті 3 Закону України "Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам", оскільки вона вважається працюючою.

Рекомендуємо мамі дитини-інваліда, яка звернулась до Вас, ще раз відвідати управління праці та соціального захисту населення (пр-т Незалежності, 29) з питання визначення права її сім'ї на призначення допомоги відповідно до Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" при умові дотримання вимог, визначених статтею 10 Закону.

Управління / ^ \ СЯ.Коваленко
Вик. Кісіль, 4-15-04

